

Alexandra Tuduc

MARC

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TUDUC, ALEXANDRA

Marc / Alexandra Tuduc. - Snagov: Letras, 2020
ISBN 978-606-071-061-5

821.135.1

Ilustrații de Vlad Cheregi

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului. Copyright 2020, Alexandra Tuduc
Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail:
edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

Cuprins

Luni.....	11
Marți.....	28
Miercuri.....	45
Joi	61
Vineri.....	74

Luni

Este miezul zilei, sunt pe Batty Street și mă plimb fără ca mintea să îmi croiască un drum spre o destinație fixă. Tot ce știu este că mă urmărește cineva. Nu pot să recunosc chipul, dar acea față îmi este atât de familiară, o femeie pe care o simt destul de aproape, dar totuși nu pot să-i dezvălui fața spre recunoaștere. Inima îmi bate destul de tare, grăbesc pasul și tot ce pot să fac acum este să încep să fug. Cartierul îmi este unul destul de cunoscut. Dacă trec următorul colț la stânga ajung pe Fairclough Street, însă asta mă duce spre o stradă fără loc de ascunziș. Poate mă pot ascunde printre oameni. Mă simt de parcă nimeni nu mă vede, mă simt de parcă sunt captiv într-un labirint cu propriul centaur pe urmele mele. Mă uit în spate și nu mai văd nimic, toată strada parcă este ștearsă din orizontul vizual de o ceață profundă. Sunt în mijlocul zilei.

Am găsit o casă care îmi este destul de cunoscută. Intru, mă duc la ultimul etaj, unde este un dormitor. Închid ușa și sper să rămână așa. Aud pași și simt cum inima mi se micșorează. Încet, încet simt cum nu mai am bătaie, cum ultima răsufare mi se retrage în gât și

totul se oprește aici. Clanța ușii se apleacă, în timp ce eu stau lipit cu spatele de geam. Fără pic de efort, aceasta se deschide și femeia fără chip intră în cameră cu un cuțit în mână. Văd că se apropie de mine, picioarele parcă îmi sunt retezate și mă așez pe pat. Hainele sunt de o culoare ușor ciudată, un amestec de roșu închegat. Seamănă perfect cu carnea de vânat dusă acasă după o noapte de urmărire. Nu sunt proaspăt spălate, nu simt senzația aia de aspru și totuși plăcut la atingere. Oricum, nu aș putea dormi în ele, de fiecare dată când văd așternuturi de pat colorate mă imaginez dormind pe o masă fastuoasă, plină de mâncare, iar eu sunt felul principal. Mă simt de parcă culoarea acestora mă acaparează, ca și când un val de culori mă înghite și simt că mă sufoc. Strâng puțin de pătura colorată și îmi ridic privirea spre ea.

— Nu e momentul să mori acum, spune aceasta cu un ton prietenesc, aproape cu bună-voință. Tot ce trebuie să faci este să alegi între a o face sau a mă lăsa să îți scot o bucată din creier sau inimă.

Nu mai am putere să spun ceva. Tot ce pot să mai fac este să îmi aplec capul. Femeia îmi deschide cutia craniană, îmi taie o bucată și o ține între degetul

arățător și cel mijlociu ca pe o dovadă găsită la locul crimei. Când credeam că totul s-a terminat, o văd cum o întinde spre mine indicând spre gură. Își deschide gura, semn să fac același lucru. Simt cum îmi atinge gâtul și mandibula cu palma, încercând să bage bucata de-creier în gură. Și înghit.

Pe când își deschide ochii, vede că abia răsare soarele printre câmpurile împânzite de cânepă. Se ridică în fund, se scarpină pe mijlocul spatelui și se ridică din pat. Își miroase cămașa de pe el, nu tocmai în cea mai bună stare și și-o bagă în pantaloni. Nu a adus prea multe cu el. Are o servietă destul de mare, de un maro muștar din piele. Seamănă cu servietele soldaților cu care se pregătesc pentru armată.

Are vreo două cămăși, o pereche de pantaloni, o vestă tricotată și niște ciorapi și chiloți. Nu are prea mult de împachetat. Însă tot timpul duce cu el în călătorii un pandantiv. Când iese pe drumul principal ca să meargă spre gară, aude un zgomot de parcă un gigant zdrobește pietrele cu greutatea tălpii. În spatele său se afla un cal care trăgea o căruță verde precum iarba de primăvară proaspăt răsărită de sub pojghița de zăpadă, pictată în întregime cu flori de parcă însăși

Mama Natură atinsese lemnul și din acesta ieșea însăși primăvara. Trăsura se oprește în fața sa, acesta lasă bagajul jos, scoate din buzunarul de la spatele pantalonilor tabachera și apoi două bucăți. Una o pune de după urechea dreaptă, iar una o ține în mână așteptând. Din trăsură iese o femeie cu părul precum lanurile de maci și ochii mai negri decât cerul fără de stele. Însă există o sclipire în ochii acesteia, ceva ce te face să ascuți cu atenție tot ce are de spus, care te face să crezi fiecare cuvânt pe care îl rostește, un soare în loc de pupilă ce te absoarbe și totodată provoacă senzația de recul.

— Ai întârziat. Marc întinde țigara din mână. Nici măcar la înmormântarea propriului frate nu ești prea punctuală. Scoate cutia de chibrituri și îi aprinde țigara.

Olga e o femeie în vârstă de 56 de ani. O am încă din prima zi din viață, ea este cea care m-a crescut. Sincer să fiu, nu știu prea multe chestii despre ea, știu doar că își câștigă traiul din tot felul de acțiuni mai puțin etice. Un tremurat de masă care răspunde unei văduve că soțul ei este încă prezent cu ea, niște zaț de cafea care trezește rodul imaginației pentru orice persoană care îi trece pragul, fiecare găsește o însemnătate în forma pe care acesta o ia. Olga nici nu

se prea chinuie să le câștige încrederea. Nu ea îi caută, ei vin singuri și-și răspund singuri întrebărilor.

— După ce mor, am o eternitate de petrecut cu el în iad. Faptul că nu ne vedem câțiva ani nu ne este străin. Ultima dată l-am văzut când mi te-a lăsat pe trepte.

— Pentru ce ai mai venit aici dacă nu pentru înmormântare? Marc își aprinde țigara, se lasă pe genunchi și se uită în sus la Olga cu un zâmbet tâmp.

— Nu mă lua în derâdere, copile. Nu uita că de nu eram eu, erai cu taică-tău azi.

Marc se ridică, își aranjează pantalonii și se întinde.

— Atunci?

— Eu am zis când a plecat el că trebuia să revin acasă, dar se pare că a trebuit să moară George ca să pot să te aduc aici.

— Acasă?

— Eu i-am zis că nu trebuia să mergem tocmai până în Anglia, că la un moment dat te va desprinde de origine și că vei renega totul. Odată ce te desprinzi de ceea ce ești, greu mai găsești calea corectă, iar acum că

te-ai întors mi-e frică că vei distruge tot ce înseamnă acest loc.

— Ce să fac eu în pustietatea asta?

— Pustietate? Nu uita că de aici am plecat, nu uita că ăsta este singurul loc în care ne putem întoarce oricând, acasă. Da' unde spui tu că îți este casa? Ce faci? Pe cine ai cu adevărat?

Olga aruncă țigara pe jos fără să o stingă, intră înapoi în trăsură și pornește pe drum în jos. Marc stinge țigara Olgăi și merge în partea opusă spre gară.

Când merg pe stradă, nu ridic privirea din drum, mă uit la fiecare pietricică. Fac așa încât să nu mai aud lumea care trece pe lângă mine și mă izolez într-o zonă dragă mie. Mă gândesc tot timpul cum merg pe un drum tare cunoscut, un drum la fel ca ăsta, plin de pietricele, care duce la o stradă cu pavaj. Nu țin minte unde este drumul acela neapărat sau destinația lui, dar încă țin minte o senzație, un aer ușor rece, cu iz de proaspăt și tălpile care atingeau pământul așa încât să ocolească pietrele mai mari. Când simt aerul acela rece tot timpul, închid ochii și mă duc, mă duc pe acel drum.